

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou ve věci

žalobce: **V. H., t. č. v B.**
zastoupený JUDr. Ing. Jakubem Backou, advokátem,
sídlem Šlejnická 1547/13, 160 00 Praha 6

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného o zajištění cizince ze dne 29. 8. 2018, č. j. OAM-190/LE-LE05-LE26-PS-2018,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci advokátu JUDr. Ing. Jakubu Backovi, se přiznává odměna ve výši 8.228,-Kč, která mu bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Plzni ve lhůtě do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá přezkoumání shora uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo rozhodnuto podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“) o jeho zajištění v zařízení pro

zajištění cizinců a doba zajištění byla stanovena podle § 46a odst. 5 téhož zákona do 17. 12. 2018.

2. V podané žalobě žalobce předně namítal, že žalovaný se nijak nevypořádal se zásahem rozhodnutí do soukromého života žalobce, ačkoliv žalovanému bylo velmi dobře známo, že žalobce žil na území České republiky se svojí přítelkyní, s kterou plánoval společnou domácnost a vážně uvažoval o sňatku, žalovaný se v napadeném rozhodnutí s touto skutečností vůbec nijak nevypořádal. Ačkoliv i podle výpovědi žalobce z řízení o zajištění před policejním orgánem bylo zřejmé, že žalobce předmětný vztah navázal v nedávné době a že existují jisté pochybnosti o pevnosti vztahu jako takové, tudíž se žalovanému nabízel prostor pro vyjádření eventuálních pochybností o intenzitě rodinného života na území České republiky či pravdivosti jeho výpovědi jako takové, žalovaný vůbec na předmětné skutečnosti nereagoval.
3. Při rozhodování o omezení osobní svobody cizince je ovšem třeba zvažovat obecný korektiv zásahu do osobního a rodinného života cizince, uplatní se tedy analogicky ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců. Žalobce poukázal na to, že Nejvyšší správní soud opakovaně přezkoumává míru zásahu rozhodnutí o zajištění podle ustanovení § 46a zákona o azylu do soukromého života žadatelů o mezinárodní ochranu a předmětné námitky neodmítá jako irelevantní. V této situaci hodnotí především dobu, kdy byl rodinný život navázán a eventuální legitimní očekávání cizince ohledně vedení rodinného života.
4. Např. v rozsudku č. j. 1 Azs 20/2015-45 NSS uvedl: „Nejvyšší správní soud se poté zabýval námitkou nepřiměřenosti povinnosti setrvat v ZZC vůči soukromému a rodinnému životu stěžovatele. Podle judikatury Evropského soudu pro lidská práva je ji v tzv. cizineckých věcech nutné posoudit z hlediska několika faktorů, mezi které patří: rozsah, v jakém by byl rodinný život narušen; rozsah vazeb na smluvní stát; zda existují nepřekonatelné překážky k rodinnému životu v zemi původu; imigrační historie dotčených osob (např. porušení imigračních pravidel v minulosti) a důvody veřejného pořádku (srov. rozsudek ze dne 31. 1. 2006 ve věci Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku, stížnost č. 50435/99, § 39). Dalším důležitým a ve většině věcí zcela zásadním faktorem je, zda rodinný život byl založen v době, kdy dotčené osoby věděly, že jejich imigrační status je takový, že jejich rodinný život v dané zemi je od počátku nejistý. V takovém případě bude zásah do soukromého a rodinného života cizince nesouladný s čl. 8 pouze výjimečně (viz rozsudek ze dne 28. 6. 2011 ve věci Nunez proti Norsku, stížnost č. 55597/09, § 70). Stížnosti osob, které si založily rodinu až poté, co byl jejich pobyt z určitého důvodu nelegální, jsou tak běžně Evropským soudem pro lidská práva odmítány jako zjevně neopodstatněné, a to i samosoudcem (viz Kmec, J, Kosař, D, Kratochvíl, J, Bobek, M Evropská úmluva o lidských právech. Komentář. Praha: C. H Beck, 2012, s. 958). "
5. Žalovaný tak byl povinen při svém rozhodování míru zásahu do soukromého a rodinného života žalobce zvážit, a jelikož tak neučinil, zatížil své rozhodnutí zásadní vadou nepřezkoumatelnosti, kterou nelze žádným způsobem napravit v řízení před soudem.

6. Žalobce z výše uvedených důvodů žádal, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a z důvodu urychlení řízení, nežádal žalobce o nařízení ústního jednání. Současně žádal právní zástupce přiznání odměny za ustanovení zástupcem žalobce.
7. Ve **vyjádření k podané žalobě** žalovaný uvedl, že je přesvědčen o tom, že z napadeného rozhodnutí bylo zřejmé, z jakých podkladů správní orgán vycházel, jakým způsobem je hodnotil a k jakým závěrům jej úvahy vedly. Správní orgán ve svém rozhodnutí popsal skutkový stav a též zdůvodnil, z jakých konkrétních důvodů dospěl k názoru zajištění jmenovaného v zařízení pro zajištění cizinců. Pro řízení o žalobě odkázal žalovaný správní orgán na shromážděný spisový materiál, který dokládá veškerá zjištění uvedená v odůvodnění napadeného správního rozhodnutí. S ohledem na uvedené, žalovaný považuje přijaté správní rozhodnutí za souladné se zákonem a přiměřené okolnostem. Správní orgán je i nadále názoru, že ve věci žalobce postupoval zákonným způsobem a nedopustil se porušení ani Evropské úmluvy o lidských právech. Námitky uvedené v žalobě shledal žalovaný správní orgán jako neodůvodněné.
8. K námitce žalobce týkající se zásahu rozhodnutí do soukromého života žalobce, správní orgán sdělil, že vzhledem k tomu, že o své současné přítelkyni, se kterou má dle jeho vyjádření známost jeden měsíc a o níž ví toliko jen, že se jmenuje A., má x let, nezná její příjmení ani datum narození, nesdílí s ní společnou domácnost, lze jen těžko uvěřit, že se jedná o vztah pevný, který by se mohl stát základem manželského svazku, tedy základem budovaného rodinného soužití.
9. V případě žalobce se lze oprávněně domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, nebo je pozdržet, ačkoliv jmenovaný mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve. Žalobce pobýval v ČR již od 13. 6. 2016, o udělení mezinárodní ochrany však požádal teprve po svém zadržení policií, po zajištění za účelem správního vyhoštění a umístění do zařízení pro zajištění cizinců. Učinil tak tedy teprve po více než dvou letech svého nepřetržitého pobytu na území ČR. Během tohoto období se mohl volně pohybovat a mohl kdykoliv podat žádost o mezinárodní ochranu. Možnost podat žádost o mezinárodní ochranu tedy žalobce nesporně měl. Žádost o mezinárodní ochranu však podal teprve poté, co byl zadržen a výkon jeho vyhoštění se stal díky jeho zajištění reálným. V průběhu správních řízení o vyhoštění a zajištění vedených OPKPE Praha žalobce zmínil jako překážku vycestování, že mu na Ukrajině hrozí výkon trestu odnětí svobody v délce 6-10 let, a existenci vztahu v ČR, ve své žádosti o mezinárodní ochranu pak tvrdí, že mu na Ukrajině vyhrožují věřitelé, od kterých si půjčil peníze na kauci. Všechny tyto skutečnosti žalobci zcela evidentně musely být známy již před jeho zajištěním, vzhledem k tomu, že údajné problémy s policií a následná půjčka peněz na splacení kauce se udály již před příjezdem žalobce do ČR. Přesto svou žádost o udělení mezinárodní ochrany podal teprve po svém zadržení a následném zajištění Policií ČR. Je také zřejmé, že již v minulosti narušoval právní řád ČR, když vědomě pobýval na území ČR nelegálně a nerespektoval uložené správní vyhoštění. Z jednání žalobce bylo tedy patrné, že jeho žádost o mezinárodní ochranu je účelová, podaná pouze s cílem legalizovat si pobyt a vyhnout se vyhoštění.
10. Žalovaný žádal, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

11. Soud o věci rozhodoval bez nařízení ústního jednání, neboť účastníci řízení výslovně uvedli, že nežádají ústní jednání k projednání věci a soud jeho nařízení neshledal nezbytným (§ 46a odst. 8 zákona o azylu věta předposlední před středníkem).
12. Soud rozhodl o věci podle skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů [§ 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)].
13. Soud **neshledal** žalobu důvodnou.
14. Podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, který uvádí, že „*ministerstvo může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve*“.
15. Soud vzal za základ svého rozhodování skutková zjištění, jak je žalovaný shrnul ve svém vyjádření k podané žalobě, poté, co se ujistil, že mají oporu ve správním spisu.
16. Veškeré námitky žalobce v dané věci se vztahovaly k tomu, že žalovaný nesprávně a nedostatečně posoudil dopad napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce dle § 174a zákona o pobytu cizinců.
17. Soud k žalobcově námitce konstatuje, že žalobcovu konstrukci aplikovatelnosti na ustanovení § 174a zákona o pobytu, nelze vztahovat rovněž na zákon o azylu, který je koncipován individuálně a nikoliv subsidiárně a obsahuje-li zpětnou vazbu právě na zákon o pobytu, je vněm tato návaznost výslovně uvedena, načež soud odkazuje na ustanovení § 2 odst. 1 zákona o pobytu, který přímo vylučuje takové použití „*Tento zákon se nevztahuje na cizince, který je žadatelem o udělení mezinárodní ochrany, cizincem, který je strpěn na území, azylantem nebo osobou požívající doplňkové ochrany, nestanoví-li tento zákon nebo zvláštní právní předpis jinak*“. Soud dále uvádí, že v celé koncepci zákona o azylu lze nalézt ustanovení, která ukládají správnímu orgánu povinnost, která tkví v „posouzení přiměřenosti rozhodnutí“, ne však v kontextu namítaného ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců. Takovým posouzením může v dané věci být zvážení použití zvláštního opatření podle § 47 odst. 1 zákona o azylu.
18. Zvláštním opatřením se podle § 47 odst. 1 zákona o azylu rozumí rozhodnutím ministerstva uložená povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany zdržovat se v pobytovém středisku určeném ministerstvem, nebo osobně se hlásit ministerstvu v době ministerstvem stanovené. Podle odst. 2 tohoto ustanovení může ministerstvo rozhodnout o uložení zvláštního opatření žadateli o udělení mezinárodní ochrany, jestliže nastanou důvody podle § 46a odst. 1 nebo § 73 odst. 3 zákona o azylu, ale je důvodné se domnívat, že uložení zvláštního opatření je

dostatečné k zabezpečení účasti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v řízení ve věci mezinárodní ochrany.

19. V projednávané věci žalovaný postupoval podle § 46a odst. 1 písm. e) a žalobce zajistil proto, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána v zařízení pro zajištění cizinců a existovaly oprávněné důvody domnívat se, že tuto žádost podal pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, ačkoli mohl žalobce požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve. Správní orgán tak postupoval zcela v mezích své pravomoci svěřené mu zákonem.
20. Soud dále poukazuje na skutečnost, že žalobce byl dne 22. 8. 2018 kontrolován v parku na K. náměstí na P. a při této kontrole bylo zjištěno, že žalobce není držitelem žádného víza či povolení k pobytu a pobývá tedy na území ČR neoprávněně. Následnou lustrací bylo rovněž zjištěno, že je veden v evidenci nežádoucích osob s platností do 31. 3. 2019, jelikož mu bylo rozhodnutím OPKPE Praha č.j. KRPA 28380-16/ČJ-2018-000022 ze dne 21. 1. 2018 uloženo správní vyhoštění na dobu jednoho roku a stanovena lhůta k vycestování v délce 20 dnů. Žalobce ale z ČR ve stanovené lhůtě nevycestoval a nadále v ČR neoprávněně pobýval, byl proto dne 23. 8. 2018 zajištěn a umístěn do zařízení pro zajištění cizinců. Z jeho jednání bylo totiž zřejmé, že existuje reálné nebezpečí, že své povinnosti nadále nebude respektovat a bude dále mařit výkon správního rozhodnutí o vyhoštění.
21. Do ČR přicestoval asi před dvěma lety, dle jeho cestovního dokladu dne 13. 6. 2016, na základě polského víza a od té doby zde pobýval nepřetržitě. Doplnil, že do ČR přicestoval za účelem návštěvy kamaráda, poté si ovšem našel brigádu v Praze a zůstal v ČR, i když si byl vědom, že nemá platné vízum a nemůže zde bez povolení pracovat. Potvrdil, že si je rovněž vědom, že mu bylo uloženo správní vyhoštění a že se tedy v ČR nachází neoprávněně, dle svých slov ale nevycestoval, jelikož má v ČR nyní přítelkyni. Pokračoval, že člověk jménem T., známý jeho kamarádky, podal proti rozhodnutí o vyhoštění jmenovaného odvolání a řekl jmenovanému, že teď bude minimálně půl roku čekat, než se o odvolání rozhodne. Připustil, že se o stav příslušného řízení nijak nezajímal. Zopakoval, že po uložení správního vyhoštění nevycestoval, jelikož podal odvolání a chce zde zůstat s přítelkyní. Potvrdil, že neučinil naprosto žádné kroky k legalizaci svého pobytu a že nikdy nežádal o azyl. Prohlásil, že si je plně vědom svého protiprávního jednání i jeho možných důsledků. Ke své osobě uvedl, že je svobodný a bezdětný a v současné době má přítelkyni, která se jmenuje A. a jejíž příjmení ani datum narození nezná, ale má x let. V ČR dle svých slov nemá žádné rodinné vazby, nenachází se zde žádná osoba, vůči níž by měl vyživovací povinnost či by ji měl v péči, ani nikdo, vůči komu by jeho vyhoštění bylo nepřiměřené z hlediska zásahu do rodinného či soukromého života. Dodal, že rovněž nesdílí společnou domácnost s občanem EU a že v ČR nemá ani žádné jiné vazby, závazky, či pohledávky.
22. Dále soud uvádí, že byl žalobce rovněž zajištěn z důvodu, že žádost o mezinárodní ochranu si podal teprve tehdy, když byl zadržen policií a zajištěn a umístěn do zařízení pro zajištění cizinců za účelem správního vyhoštění.
23. Ze shora uvedených důvodů by dle názoru soudu nebylo uplatnění zvláštního opatření účinné. O neúčinnosti zvláštního opatření svědčí v případě žalobce

skutečnosti, že porušoval právní předpisy ČR, když svévolně neoprávněně pobýval na území ČR, bez cestovního dokladu a jakéhokoliv oprávnění k pobytu, dokonce bez jakéhokoliv dokladu totožnosti. Své zákonné povinnosti spojené se vstupem a pobytem na území ČR zcela ignoroval, a pobýval tak na území ČR vědomě nelegálně. Žalovaný tedy dospěl k závěru, že z jednání žalobce je zřejmé, že v jeho případě existuje nebezpečí, že se bude i nadále vyhýbat svým povinnostem a bude nadále porušovat právní předpisy ČR, a bude mařit výkon rozhodnutí o vyhoštění.

24. Soud dále k výše uvedené námitce uvádí, že správní orgán uvedl ve svém rozhodnutí podstatné skutečnosti vyplývající ze správního řízení, které odůvodňovaly neuplatnění zvláštního opatření dle § 47 zákona o azylu (str. 4-5 napadeného rozhodnutí). Žalovaný se dostatečným a přezkoumatelným způsobem vypořádal s nemožností uložení zvláštního opatření ve smyslu § 47 zákona o azylu. Dospěl k závěru, že by uplatnění zvláštního opatření podle § 47 zákona o azylu nebylo účinné, neboť žalobce nejenže vědomě nerespektoval právní řád ČR, ale také jednal zcela účelově. Žalovaný byl přesvědčen, že žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany v detenčním zařízení pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve a současně nelze účinně uplatnit zvláštní opatření podle § 47 zákona o azylu, a zároveň proto shledal žalovaný naplnění podmínek stanovených v § 46a odst. 1 písm. e) téhož zákona. Žalovaný se vypořádal s individuálními okolnostmi případu žalobce, přičemž zdejší soud se s jeho závěry zcela ztotožnil. Případ žalobce, který nerespektoval právní řád ČR, porušil zákaz vstupu na území členských států EU, vede soud k jednoznačnému závěru, že existuje důvodná obava, že žalobce nebude své právní povinnosti dodržovat ani v budoucnu. S ohledem na shora uvedené tak mírnější opatření ve smyslu § 47 zákona o azylu nebylo možné použít a zajištění žalobce bylo zcela namístě a v souladu se zákonem.
25. Zdejší soud v této souvislosti zároveň odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 10. 2016, čj. 7 Azs 185/2016 – 23, který uvádí, že: „*Volba mírnějších opatření než je zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany, mezi něž lze řadit zmíněné zvláštní opatření, je vázána na předpoklad, že žadatel bude se státními orgány spolupracovat při realizaci tohoto opatření a že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení jeho účasti v řízení ve věci mezinárodní ochrany. Pokud zde existují skutečnosti nasvědčující tomu, že by žadatel správní řízení mařil, nelze přistoupit ke zvláštnímu opatření.*“
26. Soud uzavírá, že napadené rozhodnutí bylo zcela v souladu se zákonem o azylu a rozhodnutí lze považovat za zcela přezkoumatelné. Soud neshledal žádný z žalobcem uvedených žalobních bodů důvodným, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl, neboť není důvodná.
27. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána.
28. Usnesením ze dne 24. 9. 2018, č. j. 17 A 141/2018-17, byl žalobci pro toto řízení zástupcem ustanoven JUDr. Ing. Jakub Backa. Ve smyslu § 35 odst. 9 s. ř. s. v takovém případě platí hotové výdaje zástupce a odměnu za zastupování advokátem

stát. Proto byla ustanovenému zástupci přiznána odměna za zastupování za 2 úkony právní služby (první porada včetně přípravy a převzetí zastupování; doplnění žaloby ze dne 8. 10. 2018) ve výši 3.100 Kč/úkon, celkem tedy 6.200 Kč, a náhrada hotových výdajů za 2 úkony právní služby v paušální výši 300 Kč/úkon, celkem tedy 600 Kč, dle § 9 odst. 4 písm. d), § 7, § 11 odst. 1 písm. b) a d), § 13 odst. 1 a 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů. Tato částka byla zvýšena o částku 1.428 Kč odpovídající dani z přidané hodnoty, kterou je advokát povinen z odměny za zastupování a z náhrad odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (§ 57 odst. 2 s. ř. s.). Celková výše odměny v tomto řízení tedy činí **8.228,- Kč**. Předmětná částka bude vyplacena jmenovanému advokátovi z účtu Krajského soudu v Plzni ve lhůtě do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozhodnutí na bankovní účet číslo 9504399001/5500, vedený u Raiffeisenbank a.s., pod VS: 19418.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Plzeň 29. října 2018

Mgr. Jana Komínková v.r.
samosoudkyně